

Folklor kao ljubav

Sandra Milanović je rođena 1988. godine. Osnovnu školu je završila u Starčevu a Srednju medicinsku školu u Pančevu. Želja joj je bila da završi Medicinski fakultet u Beogradu ali pošto je morala sama da ga finansira ubrzo je odustala od daljeg školovanja, koje će kako kaže sigurno nastaviti čim se za to steknu uslovi. Jedno vreme je radila u Kliničkom centru, trenutno radi u očnoj bolnici "Profesional". Jedna je od najtalentovanijih igrača folklornog ansambla KUD-a "Neolit" iz Starčeva, volela bi da ima vremena da obučava mlađe naraštaje i da sa tom decom ponovo proživi ono što je ona proživela sa svojom generacijom.

Zašto ste se odlučili za medicinu?

- Najpre me je taj poziv zanimao kao i većinu devojčica kada dođe trenutak da biraju svoj životni put. Kasnije kada sam se zaposlila shvatila sam da je to pre svega human i jako odgovoran posao. Dešavalo se da sam htela da odustanem od svega, često sam imala stresne situacije kada se radilo o životu ili smrti, podnela sam veliki psihički teret i sada je sve leglo na svoje mesto. Postalo je rutina sa velikom dozom odgovornosti.

Koji ste posao radili?

- Radila sam u Kliničkom centru u hirurškoj ordinaciji, kardiovaskularni institut na anesteziji. Zbog jako slabo plaćenog radnog mesta i ne redovne plate dala sam otkaz i prešla u očnu bolnicu "Profesional" gde radim na istom radnom mestu. Po profesiji sam anestetičar i prisustvujem operacijama u predhodnoj situaciji operacijama srca a sada sama reč kaže očna bolnica.

Šta vas je dovodilo do teških i stresnih situacija?

- Morala sam da se priviknem na samu činjenicu da sam tu da bih spasila ljudski život. Pacijenti su različitih uzrasta ali ne retko su se dešavale situacije za hitnu operaciju pacijenti koji su mog uzrasta pa čak i mlađi. Ja sam ta koja očitava instrumente i koordinira sa glavnim hirurgom, ubrizgavam lekove po potrebi u toku operacije, vodim računa da se pacijent ne probudi u toku operacije, ja sam ta koja izvozi pacijenta nakon operacije i budim ga iz sna. Sve stvari koje sam nabrojala su lepša slika posla, dešavaju se smrtni slučajevi i to je ono što me čini tužnom. Bilo je potrebno vreme da se naviknem na takav posao za koji sam se ustvari sama opredelila, sada slobodno mogu reći da sam pravi profesionalac.

Postoji nešto što ste zavoleli pre medicine?

- U pitanju je folklor, kako to obično ide već generacijama u Starčevu. Počinje se još u nižim razredima Osnovne škole, tako sam i ja počela u petom razredu. Kao vrlo talentovana brzo sam napredovala i već sa 14 godina počela sam da igram za prvi ansambl Doma kulture. Probe i koreografije su bile teške ali upornost se isplatila, godine su prolazile ja sam napredovala, danas sam član KUD-a "Neolit" koji funkcioniše u našem mestu kao udruženje građana od 9. marta 2011. godine.

Šta je to što vam se najviše sviđa kada je folklor u pitanju?

- To su svakako putovanja i druženje. Naravno da pre toga postoji ogroman rad vežba i kondicija ali satisfakcija jednog ogromnog rada su putovanja i gostovanja u regionu. Sa folklorom i sa prijateljima sam proputovala Mađarsku, Tursku, Rumuniju, Bosnu i Hercegovinu, to je iskustvo kojeg ću se sećati celog života.

Kakvi su utisci danas o KUD-u "Neolit"?

- Mislim da je situacija u našem kulturno-umetničkom društvu savršena. Vode nas ljudi koji iz sebe imaju godine iskustva i sve funkcionišu kako treba. Nemam neke zamerke ni pre kada je ansambl bio u sklopu Doma kulture ali danas je neko drugo vreme... Možda bi bilo dobro da imamo nove nošnje ali svesna sam da to puno košta a vremena su teška.

Omiljene igre su mi Vlaške igre, igre iz Makedonije, jako mi se dopada nova koreografija igre iz Bosilegrada.

Da li imate planove za budućnost?

Moj plan je da završim Višu medicinsku školu, to sam sebi zacrtala. Naravno plan je da zasnujem porodicu, zbog toga valjda i postojimo. Volela bi da nađem vremena da radim sa mlađim grupama folklorša, da im prenesem znanje koje se godinama prenosi u našem mestu. Nedostaju mi ljudi sa kojima sam odrastala i sazrevala u folkloru, otišli su nekim svojim životnim putem, zasnovali porodice. Nadam se da će jednog dana i oni dovesti svoju decu na probe i dolaziti na koncerte kao što su naši roditelji kada smo mi bili mali.